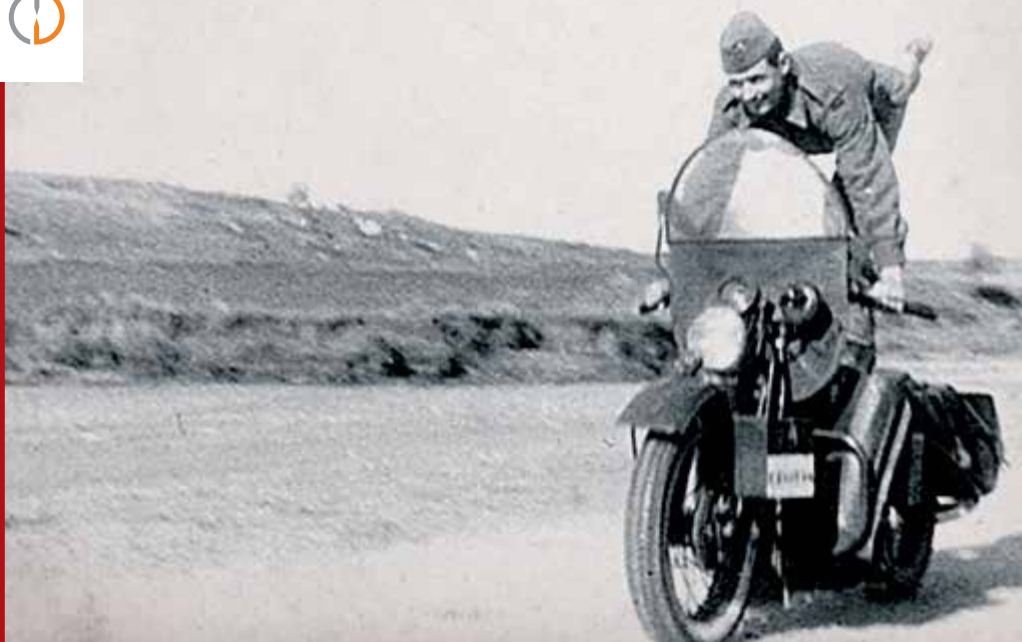

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ολομόναχος

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΜΕΤΟΙΧΙΣΜΟ

Φάντασμα κατ' οίκον

ΞΥΠΙΝΑΩ ΑΣΗΜΕΡΩΤΑ ΑΚΟΜΗ, την ώρα που ο καθένας είναι μόνος. Το σπίτι είναι άδειο. Μόλις χθες ήρθαν το κρεβάτι και το στρώμα, χάρη στην αποφασιστική παρέμβαση μιας φίλης – κανονικά η παραγγελία θα χρειαζόταν έναν μήνα, αλλά εκείνη κατόρθωσε, μέσω κάποιου γνωστού της, να πηδήξει στην κορυφή της λίστας. Ευτυχώς. Κανένας δεν είχε μεγαλύτερη ανάγκη από μένα ένα καινούργιο στρώμα. Μου το παρέδωσαν τρεις μέρες αργότερα. Μου χάρισε και δυο σεντόνια. Εκτός από το καινούργιο κρεβάτι και το στρώμα, το σπίτι διαθέτει κι ένα μεγάλο τραπέζι. Δωρεά ενός άλλου φίλου. Καλό ξύλο – μας κόπηκε η μέση να το ανεβάσουμε στον τέταρτο, καθώς δεν χωρούσε στο ασανσέρ. Η επιφάνειά του ήταν σημαδεμένη από τον καλλιτεχνικό οίστρο των δυο αγοριών του. Μαύρες, ασύμμετρες κηλίδες από μελάνι και ουλές από έναν αναίμακτο εμφύλιο. Με πονούσε αφάνταστα να

το βλέπω. Μου θύμιζε αυτό που με τόσο βίαιο τρόπο είχα μόλις αφήσει πίσω μου. Εφοδιάστηκα αμέσως με γυαλόχαρτο και το έτριβα επί δύο μέρες, μέχρι που τα ίχνη του πρότερου βίου του σβήστηκαν διά παντός.

Ένα κρεβάτι κι ένα τραπέζι είναι τα μόνα αντικείμενα μέσα στα εκατό τετραγωνικά που στεγάζουν την καινούργια ζωή μου. Υπό κανονικές συνθήκες θα ήμουν ευτυχής. Λατρεύω την άπλα, την άνεση χώρου – και την είχα στερηθεί για πολύ καιρό. Στη συγκεκριμένη περίπτωση απλώς μου θυμίζουν πως είμαι εξόριστος. Πως μου έκαναν έξωση, κατάσχοντας με αυθαίρετο και αναίσχυντο τρόπο ό,τι είχα και δεν είχα. Μου θυμίζουν –λες και υπήρχε περίπτωση να το ξεχάσω– πως είμαι, ξαφνικά, ολομόναχος.

Το πρόσωπο που αντικρίζω στον καθρέφτη του μπάνιου είναι ενοχλητικά οικείο. Δεν είναι όμως το δικό μου. Οι βαθιές χαρακιές στο δέρμα, ναι, αυτές είναι από τον ύπνο. Το βλέμμα είναι το βλέμμα μου, το αναγνωρίζω, αλλά ανήκει σε ένα πρόσωπο που έρχεται από πολύ μακριά, από το βάθος του χρόνου. Πάνε κιόλας δέκα χρόνια που πέθανε ο πατέρας. Πέθανε, αλλά δεν έφυγε. Αναγνωρίζω τις ρυτίδες κάτω απ' τα μάτια και γύρω απ' το στόμα, ιδίως όταν σφίγγω τα χείλια για να του δείξω την έκπληξή μου. Κάνει αμέ-

σως ακριβώς το ίδιο, με την προσθήκη μιας υποψίας χαμόγελου.

«Τι; Φαντάστηκες πως θα ξεφύγεις;» είναι σαν να μου λέει.

Σμίγω τα φρύδια ενοχλημένος. Βαθιές χαρακιές αυλακώνουν αυτομάτως το μέτωπό του με μια δόση σαρκασμού.

«Κάνε μου τη χάρη – μην παριστάνεις τον έκπληκτο!»

Σηκώνω το χέρι να στρώσω τα μαλλιά μου που πετάνε και χαμογελάω, γιατί ξέρω πως θα σκεφτεί ότι το κάνω επίτηδες, για να του δείξω πως είναι πιο πυκνά απ' τα δικά του, η τρίχα πιο δυνατή – έχω πάρει τα μαλλιά της μάνας. Μου ανταποδίδει το χαμόγελο, επαναλαμβάνοντας τη χειρονομία, μόνο που το χέρι του έρχεται λίγο πιο μπροστά, εκεί πιο πάνω απ' τους κροτάφους, όπου δυο φαρδιές γλώσσες γυμνού δέρματος αναγκάζουν το τριχωτό να υποχωρήσει, σχηματίζοντας δυο ευδιάκριτους, χαρακτηριστικούς κόλπους.

«Το μέτωπο του παππού» παραδέχομαι φωναχτά, κάτι που ισοδυναμεί με παράδοση άνευ όρων.

«Και το χρώμα είναι το δικό μου» με αποτελειώνει.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ολομόναχος

Ένα μυστικό καλά κρυμμένο για πάνω από μισόν αιώνα έρχεται ανέλπιστα στην επιφάνεια για να φωτίσει το αόρατο νήμα που συνδέει τη ζωή του συγγραφέα με εκείνη του πατέρα του.

Η σπαρακτική αφήγηση της οικογενειακής ιστορίας αποτελεί ένα Γράμμα στον Πατέρα – μια ετεροχρονισμένη πράξη αποδοχής της άυλης πατρικής κληρονομιάς.

Την ίδια στιγμή όμως αποτελεί κι ένα είδος διαθήκης, νουθεσία και ευχή μαζί προς τον δικό του γιο – μια απεγνωσμένη προφητεία ή προκαταβολική απολογία για όσα θα του κληροδοτήσει θέλοντας και μη.

ISBN: 978-618-03-1630-8

9 786180 316308

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81630